

VED VINDUET

Hvor mange gange
satte han sig ikke ved vinduet
og ventede på at det skulle blive dag.

I sit huslærerværelse,
i et gæsteværelse,
vendt tilbage, i sit rum derhjemme.

Når han havde redt sin seng,
ordnet sit skrivebord,
pakket til afrejse.

Ventede på at det skulle blive dag,
på det første grå lys,
på solopgangen.

Ventede han ikke på andet?
Jo, på Susette, som altid,
på vennerne – og guderne.

De måtte komme med dagen,
dem og ingen andre,
uundgåeligt med dagen.

Han kunne ikke sove,
de ville ikke komme til en sovende,
kun en ventende og vågnende.

De måtte komme,
når han blot ikke rørte sig,
men ventede dem fra af intet.

Det blev dag, og ingen kom.
Skuffelsen lammede ham, eller
fik ham til at rase resten af dagen.

Næste nat
satte han sig igen ved vinduet,
og ventede på at det skulle blive dag.